

novisko, že dřívější intestátní kodícil t. j. dovětek, který nebyl se zřetelem k určité závěti zřízen, pozdější závětí o sobě se neruší, nýbrž že se za zrušena pokládá jen tehdy, jde-li z pozdější závěti nepochybně na jevo zůstavitelova vůle, zrušiti i dřívější zřízení odkazu. Nejvyšší soud nemá příčiny, by opustil toto právní stanovisko, a proto jest v tomto sporu pouze zkoumati, dal-li zůstavitel František P. v závěti ze dne 27. ledna 1920 způsobem, vylučujícím veškeru pochybnost, na jevo svou vůli, že také dovětek ze dne 7. června 1918 má býti neplatným. Uváží-li se, že zůstavitel v závěti ze dne 27. ledna 1920 za neplatnou prohlásil výslovně jen závěť ze dne 23. října 1916, obsahující peněžní odkaz 70.000 K ve prospěch žalobkyně, nezmíniv se o pozdějším dovětku ze dne 7. června 1918, jímž zanechal žalobkyni odkaz věcný, lze míti za to, že slovy »že žalobkyně dostane jen 10.000 K«, chtěl toliko vyznačiti, že žalobkyně místo oněch 70.000 K, které jí odkázal v závěti ze dne 23. října 1916, má na penězích dostati jen 10.000 K, a nelze vyloučiti možnosti, že nepomýšlel na to, odvolati zároveň pozdější odkaz věcí, učiněný dovětkem ze dne 7. června 1918 beze vztahu ke zrušené závěti ze dne 23. října 1916. Poněvadž takto zůstavitelova vůle, odvolati také tento odkaz, není nade vši pochybu prokázána, dlužno za správné uznati rozhodnutí soudu odvolacího, jenž, vyhověv žalobě, zjistil platnost sporného dovětku.

Čís. 2122.

Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. o zaopatřovacích požitcích bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Nárok lze vznéstí proti zaměstnavateli, u něhož započala výplata zaopatřovacích požitků, třebaš velkostatek napotom přešel do rukou singulárního nástupce.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1922, Rv I 1488/22.)

Vdova po správci na velkostatku domáhala se placení zvýšených zaopatřovacích požitků na Marii B-ové, jež byla vlastnicí velkostatku 4. května 1917, kdy manžel žalobkyně zemřel a od kdy jí žalovaná platila ročně 700 K zaopatřovacích požitků. Žalovaná namítla mimo jiné, že velkostatek prodala 10. září 1917 manželům Dru Josefu a Marii B-ovým. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl a, zjistiv ostatní podmínky žalobního nároku, uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Platiti zaopatřovací požitky jest povinna žalovaná, poněvadž byla do 10. září 1917 vlastnicí velkostatku, tudíž poslední zaměstnavatelkou manžela žalobkyně, u níž počala dle dekretu ze dne 8. května 1917 výplata zaopatřovacích požitků 700 Kč ročně (§ 11 zákona). Lhostejno, že smlouvou z 10. září 1917 prodala velkostatek Dru Josefu a Marii B-ovým, že v době, kdy zákon byl vydán a nabyl účinnosti, nebyla již vlastnicí statku a že jí samé nebyl zabrán žádný velkostatek, neboť směrodatnou jest pouze okolnost, že u ní počala výplata zaopatřovacích požitků. Právní její nástupci Dr. Josef a Marii B-ovi ručí s ní společně a nerozdílně (§ 12 zákona). K námitce, že Dr. Josef a Marie B-ových podle kupní smlouvy ze dne 10. září 1917 převzali vůbec povinnost

